

Med rå countryblues på



The Reverend Peyton's Big Damned Band. Fra venstre «Washboard» Breezy Peyton, Jayme Peyton og The reverend himself, J. Peyton. (Foto: Ivar Bae)

Du aner stemningen allerede når du runder svinger og ser det gamle bilvraket med påskrift som forteller at her, akkurat her, er det blueskonsert. Så bærer det inn gjennom porten til hoggeriet, og der, mellom vrak og gamle bildeler, stabler med utslitte dekk og hjulkapsler finner du scenen. Her blir det blues.

Ivar Bae

62 34 77 12

ivar.bae@ringsaker-blad.no

Rammen rundt konserten med Rev. Peyton's Big Damned Band er noe for seg sjøl: For midt inne i biloppoggeriet i Næroset er scenen rigget til.

Jo da, det passet

For et, skal vi si rufsete band som Rev. Peyton er settingen rett og slett perfekt. De tre musikerne passer inn i scenen, både i framtoning og musikalsk.

Rev. Peyton's Big Damned Band består av the reverend himself, J. Peyton, som er gruppas ubestridte frontfigur, som sangskriver,

gitarist og vokalist.

Kona hans, «Washboard» Breezy Peyton trakterer, som kallenavnet forteller, vaskebrettet, og broren, Jayme Peyton, håndterer trommer og vaskebøtter.

Hva de har å by på musikalsk?

Sjangerblanding

Sjangermessig er de ikke enkle å plassere. Deres siste cd gikk rett inn på fjerdeplass på Billboards bluesliste, og det er umiskjennelig bluestakter over musikken.

Men bluesen står ikke alene, blandet opp med både country og bluegrass som den umiskjennelig er.

Uansett sjanger: Trøkket kommer fra første akkord på de slitte gitarene til The Reverend, ledsaget av raspende rytmer fra en hanskebekledd hånd over vaskebrettet og en usedvanlig taktfast trommis.

Og publikum er med. Både når The Reverend klager over for dårlig respons på sin hilsen, og – spesielt – når musikken legger seg ut over hoggeriet. Da er det ikke bare føtter som tramper og hender som klapper takten. Da er det kroppene som svaier med i samme rytme, og smilet ligger ikke langt unna.

På turné

La meg slå det fast, uten rom for tvil: Denne trioen behersker musikken, og de ikke bare mestrer, de ER sjangeren sin. Og, som sagt, omgivelsene rundt de tre er bare med på å støtte opp under helheten.

At ettermiddags- og etter hvert kveldssola også velsigner hele seansen med nærværet sitt, er bare med på å gjøre kvelden enda mer vellykket.

The Rev. Peyton's avsluttet med dettt månedslang Europa-turné. Familiebandet Indiana må mer enn gjerne komme tilbake.

Med konserten ble også avslutningen på årets Innobygdskonferanse markert. I påbemerket kan det gjerne legges til at arrene har sine ord i behold når de på forutropte biloppoggeriet til Innlandets spennende konsertarena. Sjøl legger jeg For det rette bandet.

The rev. Peyton's Big Damned Band den rollen.

Bare en ting til sist: Det hadde vært til en god del mer mennesker inne på h tomta. De som kunne ha inntatt de ledige plassene har bare seg sjøl å takke for de gikk glipp av.



Bandet trakk publikum med seg fra første akkord.



Med miksebordet på en avskåret hardtresten av utstyret plassert på en stabel gamle dekk, er omgivelsene definert.